

Sygn. akt II Ka 361/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SO Agata Kowalska (spr.) SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2022 r.

sprawy **P. T.**

oskarżonego z art. 233 § 1 kk, art. 178 a §4kk w zw. z art. 64 §1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 105/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną w imieniu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego P. T. na rzecz Skarbu Państwa 716,60 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 361/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. II K 105/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<u>W zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia</u> Naruszenie przepisów prawa materialnego art. 233 § 1 i 6 kk, poprzez przyjęcie, że działanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanego mu czynu, w sytuacji, w której w przypadku P. T. upoważnienie do uprzedzenia go o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia o tym, że nie był wobec niego orzeczone przez Sąd zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, nie wynikało z przepisów ustawy, ale tylko rozporządzenia, a warunkiem odpowiedzialności za występki z art. 233 § 6 kk jest, aby przepis ustawy przewidywał możliwość odebrania oświadczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>pod rygorem odpowiedzialności karnej, co powoduje, że nie można mu tym samym przypisać sprawstwa tego występk.</p> <p>z ostrożności procesowej</p> <p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku art. 7 kpk, poprzez dokonanie pobieżnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem tej części wyjaśnień oskarżonego, z której wynikało, że przed złożeniem wniosku o wydanie prawa jazdy, oskarżony zasięgał informacji dotyczących zatarcia skazania na komisariacie Policji,</p> <p>- co skutkowało przyjęciem, że oskarżony działał w sposób umyślny, jak również wyłączyło możliwość przyjęcia, że w niniejszej sprawie P. T. działał pod wpływem usprawiedliwionego błędu, co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Za bezzasadnym uznać należy zarzut obrazy przepisów prawa materialnego art. 233 § 1 i § 6 kk, sprowadzający się do twierdzenia, iż upoważnienie do uprzedzenia P. T. o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia (o tym, że nie był orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych) nie wynikało z przepisów ustawy, ale tylko z rozporządzenia, a w związku z tym powinien zostać uniewinniony. Stanowisko obrońcy jest bowiem sprzeczne ze stanem prawnym jaki istnieje w tej sprawie.</p>		

Sądowi Okręgowemu w Siedlcach znany jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2015 r., sygn. V KK 225/15 (LEX nr 1783191), w którym orzeczono, iż tryb wydawania prawa jazdy reguluje ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 155 ze zm.). Jej przepisy nie zawierają upoważnienia organu administracji do odbierania od osób wnioskujących o wydanie prawa jazdy oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdziwych danych co do podlegania zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych. Co prawda, wzór wniosku o wydanie prawa jazdy przewiduje zamieszczenie w nim oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 kk, że wobec osoby ubiegającej się nie obowiązuje sądowy zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, ale powinność złożenia oświadczenia w tej kwestii wynika nie z przepisu ustawy, lecz z rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 31 lipca 2012 r. w sprawie wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami (Dz. U. z 2012 r., poz. 1005 ze zm.). Regulacja ta, zamieszczona w akcie prawnym podustawowym, nie spełnia warunku ustawowej określoności typu przestępstwa (art. 42 ust. 1 Konstytucji RP i art. 1 § 1 k.k.).

Powyższy wyrok SN z 2015 r., sygn. V KK 225/15 i przedstawiona w nim argumentacja dopełniała uzasadnienie apelacji w części dotyczącej obrazu przepisu prawa materialnego art. 233 § 1 i 6 kk.

Rzecz w tym, iż straciła ona aktualność, a w przedmiotowej sprawie w grę nie wchodziła kolizja ustaw w czasie (na dzień popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i na dzień procedowania) obligująca Sąd do uwzględnienia stan prawnego korzystniejszego dla oskarżonego.

Przepis art. 11 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami uległ bowiem zmianie z dniem 18 lipca 2018 r. Obecnie brzmi on – prawo jazdy jest wydawane osobie, która (pkt 6) uprzedzona o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy oświadcza, że:

a) nie został orzeczony w stosunku do niej, prawomocnym wyrokiem sądu, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych;

b) nie ma zatrzymanego prawa jazdy ani pozwolenia na kierowanie tramwajem;

c) nie ma cofniętego uprawnienia do kierowania pojazdami.

Z kolei czyn oskarżonego z pkt I aktu oskarżenia został popełniony **8 sierpnia 2019 r.**, a zatem ponad rok po zmianie treści w/w przepisu art. 11 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy o kierujących pojazdami. Dlatego też, stanowczego podkreślenia wymagało, iż w tej konkretnej sprawie uprzedzenie oskarżonego o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia o tym, że nie był orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów, nie miało nic wspólnego ze standardową treścią formularza o wydanie prawa jazdy, wynikającą z aktu prawnego rangi rozporządzenia, jak twierdził obrońca, lecz wynikało wprost z

ustawy, a dokładniej przytoczonego wyżej przepisu.

Bezasadnym był również zarzut obrazy art. 7 kpk, dotyczący działania oskarżonego w błędzie co do zatarcia skazania, z uwagi na powzięcie przez oskarżonego informacji na Komisariacie Policji. Biorąc pod uwagę, iż Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zajął stanowiska dotyczącego tej kwestii, ograniczając się do stwierdzenia, iż „Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I a/o”, bez zagłębienia się w treść tychże wyjaśnień, Sąd Okręgowy respektując art. 455a kpk uzupełni rozważania Sądu Rejonowego.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż składając wyjaśnienia po raz pierwszy (k. 163-164), oskarżony P. T. przyznał się do zarzucanego mu czynu i w swoich wyjaśnieniach nie wskazywał na uprzednie powzięcie informacji na Komisariacie Policji o nieobowiązaniu zakazu. Również składając wyjaśnienia w dniu 17 grudnia 2020 r. na rozprawie przed Sądem Rejonowym (k. 190-190v) oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, obierając jednak linię obrony, w której wskazał, że „policjant wbił w system moje dane i powiedział, że zakaz mi się skończył, więc i ja tak zaznaczyłem w urzędzie. Później wyszło, że zakaz trwał. (...) Potem okazało się, że jak byłem w ZK i wtedy się inaczej liczy zakaz”. Wyjaśniając po raz ostatni w dniu 19 sierpnia 2021 r. (k. 223v), oskarżony wskazał, iż „co do zakazu to dołożyli mi 8 miesięcy z tego, co byłem w ZK, stąd wziął się ten zakaz”.

W ocenie Sądu Okręgowego, obrona linia obrony nie mogła przynieść oczekiwanych rezultatów. Po pierwsze –art. 43 § 2a kk stanowi, iż okres, na który orzeczono zakazy, nie biegnie w okresie odbywania kary pozbawienia wolności, chociażby orzeczonej za inne przestępstwo. Oskarżony był pozbawiony wolności w okresie od 04.04.2015 r. do 19.11.2015 r. Uwzględnić jednak należało jakiego dokładnie wyroku dotyczyło złożenie przez niego fałszywego oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej – mianowicie wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 24 października 2014 r., sygn. VII K 503/14, w którym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 01.11.2014 r. i od tego dnia obowiązywał ów 5-letni zakaz, który powinien upłynąć 01.11.2019 r. Oskarżony oświadczenie, którego dotyczył pkt I aktu oskarżenia, złożył zaś kilka miesięcy wcześniej, dokładnie w dniu 8 sierpnia 2019 r., a zatem zanim minął ów 5 letni okres, nawet bez uwzględnienia pozbawienia wolności w myśl art. 43 § 2a kk. Prosta sekwencja wydarzeń przeczyła zatem temu, co próbowano dowieść w kontekście zamiaru oskarżonego. Po drugie – twierdzenie, że oskarżony sprawdzał fakt zatarcia skazania (upływu okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego w sprawie VII K 503/14) na komisariacie Policji nie zostało w żaden sposób uprawdopodobnione, a taka wersja wydarzeń w jego wyjaśnieniach pojawiła się dopiero na etapie postępowania sądowego, co powodowało, że należało do niej podejść z dużą dozą ostrożności. Tym bardziej, że jak już wskazano,

wobec oskarżonego w dniu złożenia wniosku nadal obowiązywał zakaz 5-letni prowadzenia pojazdów mechanicznych, nawet bez uwzględnienia okresu, kiedy był on pozbawiony wolności. Zatem musiał on widnieć w stosownym rejestrze policyjnym i gdyby rzeczywiście zwrócił się do funkcjonariuszy o zweryfikowanie obowiązywania zakazu, uzyskałby odpowiedź twierdzącą. Po trzecie zaś – w ocenie Sądu Okręgowego, oskarżony nie może powoływać się na niezajomość przepisu art. 43 § 2a kk w kontekście swojego zamiaru złożenia fałszywego oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Brak przepisu art. 43 § 2a kk w polskim porządku prawnym stwarzałby sytuację, w której dolegliwość środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów w czasie wykonywania kary pozbawienia wolności, kiedy inne prawa jednostki są w oczywisty sposób ograniczone z uwagi na izolację więzienną, byłaby jedynie iluzoryczna, a cele stawiane przed tymże środkiem karnym nie zostałyby zrealizowane. Zasada *inopria iuris nocet* mimo ewolucji systemów normatywnych, zwiększenia dziedzin życia regulowanych przez prawo, a także znacznego skomplikowania przepisów – jest powszechnie akceptowana. Od momentu prawidłowego ogłoszenia określonych aktów prawnych nikt nie może zasłaniać się niezajomością zawartych w nich przepisów. Tak pojmowana zasada stanowi istotny element bezpieczeństwa i pewności obrotu prawnego. Podważenie koncepcji powszechnej znajomości prawa i przyjęcie, że określone działania lub zaniechania jednostki mogłyby być usprawiedliwiane niewiedzą

<p>w tym zakresie, prowadziłyby w konsekwencji do negacji spójności i pewności prawa oraz do nieprzewidywalnych skutków w praktyce orzeczniczej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów;</p> <p>- o zasądzenie kosztów pomocy prawnej z urzędu, albowiem nie zostały one uiszczone w całości, ani w części;</p> <p>z ostrożności procesowej</p> <p>- w zakresie czynu z pkt I a/o zastosowanie w stosunku do oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 28 kk;</p> <p>- w zakresie czynu z pkt II a/o zastosowanie dobrodziejstwa instytucji z art. 37a kk i wymiarzenie w stosunku do oskarżonego kary o charakterze nieizolacyjnym;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku głównego o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów. Wniosek o zasądzenie kosztów obrony z urzędu Sąd Okręgowy uwzględnił.</p> <p>Do wniosków alternatywnych dotyczących rozstrzygnięcia o karach jednostkowych, sformułowanych z ostrożności procesowej, nie sformułowano zarzutu w tzw. petitum</p>		

apelacji. W uzasadnieniu środka odwoławczego także nie ma odrębnej jednostki redakcyjnej dotyczącej tego zagadnienia. Biorąc pod uwagę, że obrońca zaskarżył wyrok pierwszoinstancyjny w części dotyczącej winy oskarżonego za czyny zarzucane mu w pkt I i II a/o, a w niniejszej rubryce omówiono jedynie bezzasadność zarzutów dotyczących czynu z pkt I a/o (art. 233 § 1 i 6 kk), do kwestii kary Sąd Okręgowy odniesie się w dalszej części uzasadnienia.

Lp.	Zarzut	
2.	<p><u>W zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku:</p> <p>- art. 5 § 2 kpk, poprzez nieuwzględnienie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, a dotyczących obecności na miejscu zdarzenia innej osoby, która prowadziła motocykl i potrąciła oskarżonego poruszającego się na rowerze, w sytuacji, w której żaden ze świadków nie widział momentu upadku oskarżonego, z treści opinii biegłego (k. 137) wynika, że obrażenia oskarżonego mogły powstać w wyniku upadku, zarówno samoistnego, jak i wyniku potrącenia przez inny pojazd, jak też wobec faktu, że na miejscu zdarzenia został znaleziony i zabezpieczony rower, co potwierdza wiarygodność wyjaśnień oskarżonego i powoduje, że w sprawie istnieją dwie równie prawdopodobne wersje zdarzenia, tj. wersja zdarzeń oskarżonego, jak również opisana w zarzucie skierowanym przeciwko niemu,</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, a polegającym na przyjęciu, że to oskarżony poruszał się motocyklem, znajdując się przy tym pod wpływem alkoholu i uznaniem go winnym przestępstwa stypizowanego w art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;</p> <p>- art. 7 kpk, poprzez dokonanie nieprawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, które były od samego początku konsekwentne, spójne i logiczne i nie pozostawały w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zeznaniami przesłuchiwanymi w sprawie świadków,</p> <p>w konsekwencji czego Sąd odmówił im wiary i dokonał ustaleń faktycznych w sposób z nimi sprzeczny, co doprowadziło do uznania oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca postulował uznanie, że żaden ze świadków nie widział momentu upadku oskarżonego na motocyklu oraz że oskarżony jadąc rowerem został on potrącony przez motocykl. Do tej linii obrony Sąd Rejonowy odniósł się w sposób zgodny z przepisem art. 7 kpk, kompleksowo i szczegółowo analizując zgromadzone dowody, we wzajemnym powiązaniu, a następnie przekonująco argumentując zajęte stanowisko i ocenę dowodów, która była kanwą poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń. W uzasadnieniu</p>		

wniesionej apelacji zabrakło przekonujących kontrargumentów wobec tych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Autor apelacji skupił się na swoistym atomizowaniu dowodów, podkreślając to co było korzystne dla oskarżonego lub pozostawało obojętne dla kwestii jego winy, z jednoczesnym przemilczeniem tego, co go obciążało. Tymczasem, tylko rzetelne odniesienie się do zgromadzonych dowodów, pozwala na podjęcie rzeczowej dyskusji ze skarżącym. Zarzuty obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk zmierzały do zanegowania tego, że to oskarżony, a nie inna osoba, w dniu zdarzenia kierowała motocyklem. Sąd Rejonowy ferując wyrok dysponował jednak dowodami o charakterze osobowym, które jednoznacznie przeczyły wersji wydarzeń prezentowanej przez oskarżonego, a zatem skoro poczynienie ustaleń faktycznych uzależnione było od obdarzenia przymiotem wiarygodności jednej z dwóch grup dowodów o przeciwstawnej wymowie, w grę nie wchodziła w ogóle obraza art. 5 § 2 kpk.

W doktrynie i w orzecznictwie ugruntowane pozostają poglądy o wzajemnych relacjach zarzutów opartych o przepis art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk. O istnieniu niedających się usunąć wątpliwości nie przesądza zaprezentowanie przez obronę alternatywnej wersji przebiegu wydarzeń, która jednak okazała się niewiarygodna (por. postanowienie SN z 27.05.2021 r., V KK 189/21, LEX nr 3245185). Zasada in dubio pro reo nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i innych dowodów mających niejednakowy

walor dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie jest więc sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej dla oskarżonego, oczywiście jeśli tylko znajduje ona oparcie w przeprowadzonych w sprawie dowodach, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, to właśnie one pasują do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym dopełnienie, gdy pozostałe elementy zdarzenia nie są nawet w ogóle kwestionowane (por. postanowienie SN z 12.03.2021 r., I KK 160/20, LEX nr 3158087).

Sąd Rejonowy w rubryce 2.1 w części dotyczącej l.p. faktu 3 (k. 245) wskazał, iż bezpośrednimi świadkami zdarzenia z udziałem oskarżonego były M. I. i A. W.. Przedstawiona na k. 245-245v ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy stanowiła odpowiedź na zarzuty obrońcy, a biorąc pod uwagę, że rolą Sądu Odwoławczego nie jest powielanie uzasadnienia pierwszoinstancyjnego, do wskazanych wyżej kart należało odesłać skarżącego.

W przedmiotowej sprawie nie doszło do zderzenia się dwóch pojazdów. Prawidłowo wskazani przez Sąd Rejonowy świadkowie jednoznacznie zeznali, że na motocyklu brawurowo na jednym kole poruszała się jedna osoba, która po tym, gdy usłyszeli charakterystyczny huk, upadła i to tej osobie (oskarżonemu) była udzielana pomoc medyczna, po wezwaniu na miejsce służb medycznych. Po przybyciu na miejsce upadku motocyklisty świadków A. W. i M. I., leżał tam oskarżony i zielony motocykl, nie było żadnej innej osoby, nie było także żadnego roweru.

W międzyczasie rzeczywiście na miejsce zdarzenia pojawił się rower wraz z umową jego zakupu (z datą dzień przed zdarzeniem), a zielony motocykl został zabrany przez nieznane osoby, co miało miejsce w ogólnym zamieszaniu i obecności tłumu gapiów. Taka sekwencja wydarzeń nie mogła implikować bezkarności oskarżonego. Nie wywołała też powstania wątpliwości o jakich stanowi art. 5 § 2 kpk ani po stronie Sądu I, ani Sądu II instancji. Zarówno T. G., jak i M. I. w swoich depozycjach odnotowały, że dwóch nieznanymi im mężczyzn zabrano motocykl z miejsca zdarzenia (k. 87v, 84v-85, 224v-225). Także rower, który zabezpieczono w tej sprawie, a którego zdjęcia znajdowały się w aktach sprawy, nie był zniszczony wskutek uderzenia. Opinia sądowno-lekarska, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie wykluczała winy oskarżonego i Sąd Rejonowy nie dokonał jej nadinterpretacji w powiązaniu z wyjaśnieniami P. T., tracąc z pola widzenia treść innych dowodów o charakterze osobowym, wręcz przeciwnie – u podstaw wyroku wydanego w tej sprawie leżało uwzględnienie przez Sąd Rejonowy wzajemnych relacji i zależności pomiędzy zgromadzonymi dowodami i wnioskami z nich płynącymi z jednoczesnym uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Wniosek

- o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>- o zasądzenie kosztów pomocy prawnej z urzędu, albowiem nie zostały one uiszczone w całości, ani w części;</p> <p>z ostrożności procesowej</p> <p>- w zakresie czynu z pkt I a/o zastosowanie w stosunku do oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 28 § 2 kk;</p> <p>- w zakresie czynu z pkt II a/o zastosowanie dobrodziejstwa instytucji z art. 37a kk i wymierzenie w stosunku do oskarżonego kary o charakterze nieizolacyjnym;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ustawodawca nie ustanowił wymogu sporządzania środków odwoławczych na formularzach, gdzie każdy zarzut miałby swój odpowiednik we wniosku apelacyjnym, w myśl zasady: zarzut-wniosek, zarzut-wniosek. W stosownym rozporządzeniu nie przewidziano również wzoru tabelarycznego uzasadnienia stanowiącego odpowiedź na apelację, w której sformułowano wiele zarzutów i jeden wniosek apelacyjny, co powoduje, że przepis art. 99a § 1a kk i budowa standardowego formularza uzasadnienia odwoławczego UK2 z Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U.2019.2349 z dnia 2019.12.03) nakładała na sąd odwoławczy wymóg dublowania tego samego wniosku (wniosków)</p>		

w kolejnych rubrykach. W tej konkretnej sprawie Sąd Okręgowy nie widział jednak potrzeby powielania tych samych rozważań i skonkretyzowanych odpowiedzi na podniesione w apelacji kwestie. Niniejsze uzasadnienie należało bowiem odczytywać jako spójną całość, czyniąc założenie, iż spełnienie przez Sąd Okręgowy wymagań z art. 457 § 3 kk może zostać zrealizowane niezależnie od tego, w której dokładnie rubryce omówiono dane zagadnienie, oby omówiono wszystkie zarzuty i wnioski obrońcy.

W ocenie Sądu Okręgowego, mając na uwadze dotychczasowy wywód, w tym miejscu wystarczającym będzie wskazanie, że bezzasadność wszystkich zarzutów obrońcy w części dotyczącej winy oskarżonego odnośnie do czynów z pkt I i II a/o warunkowała bezzasadność najdalej idącego wniosku o uniewinnienie oskarżonego.

Do ewentualnego działania oskarżonego w warunkach błędu, o jakim stanowi art. 28 kk, Sąd Okręgowy odniósł się w rubryce 3.1 przytaczając powody tej konstatacji. W efekcie – bezzasadnym był również wniosek o nadzwyczajne złagodzenie kary za ten czyn.

Bezzasadnym był również wniosek w zakresie czynu z pkt II a/o odnośnie do zastosowania dobrodziejstwa instytucji z art. 37a kk i wymierzenia w stosunku do oskarżonego kary o charakterze nieizolacyjnym. Wniosek ów mógł zostać rozpatrywany jedynie pod kątem rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, zaś tej Sąd Okręgowy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku ani w odniesieniu do kar jednostkowych (7

i 8 miesięcy pozbawienia wolności), ani kary łącznej (1 roku pozbawienia wolności). Wszystkie argumenty obrońcy z uzasadnienia wniesionej apelacji mogące mieć znaczenie w kontekście złagodzenia kary (przy braku zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk) były nietrafne, co omówiono już powyżej. W przekonaniu Sądu Okręgowego, stopień dolegliwości orzeczonych w I instancji kar jednostkowych w odniesieniu do skonkretyzowanej sytuacji podsądnego P. T., odpowiadał dyrektywom wymiaru kary, a wszelkim przesłankom łagodzącym i obciążającym tego oskarżonego nadano właściwą rangę i znaczenie. Współmiernością cechowało się również rozstrzygnięcie o karze łącznej z zastosowaniem zasady asperacji. W sytuacji oskarżonego, orzeczenie przez Sąd Rejonowy świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10.000 zł było obligatoryjne. Orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów dożywotnio – również. Jednocześnie, na zakończenie dodać jedynie można, że przepis art. 84 § 2a kk nie przekreśla całkowicie możliwości uzyskania przez P. T. prawa jazdy w przyszłości.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k. -----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. z dnia 29 lipca 2019 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tej kwoty na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. z dnia 30 listopada 2018 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 18).
III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 716,60 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Kwota ta składa się z: 180 zł opłaty, 20 zł ryczałtu za doręczenie pism w postępowaniu apelacyjnym oraz 516,60 zł wynagrodzenia obrońcy z urzędu.

7. **PODPIS**